

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Επτά

Το Τρίτο Ουαί και η Ανάδυση του Εβδόμου Βασιλείου: Η Προφητική Σημασία του Νόμου της Κυριακής

Jeff Pippenger
2023-10-29

Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, οι δύο μάρτυρες υψώνονται στον ουρανό ως σημείον «ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ» κατά την οποία πέφτει «τὸ δέκατον τῆς πόλεως». Κατά την ὥρα εκείνη «ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· καὶ ἰδοὺ, ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ». Το Ισλάμ είναι η εβδόμη σάλπιγγα και η τρίτη οὐαί, η οποία ἔρχεται κατά την «ὥρα» τοῦ «σεισμοῦ» τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς.

Και ἤκουσαν μεγάλη φωνή εκ του ουρανοῦ, λέγουσαν προς αὐτούς· Ἀνάβητε ἐδῶ. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τον ουρανόεν εν τη νεφέλῃ· καὶ οἱ εχθροὶ αὐτῶν εθεώρησαν αὐτούς. Καὶ εν ἐκείνη τῇ ὥρᾳ ἐγένετο μέγας σεισμός, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἐπέσε, καὶ εφονεύθησαν εν τῷ σεισμῷ ἀπὸ ἀνθρώπους ἐπτά χιλιάδες· καὶ οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν, καὶ ἔδωκαν δόξαν εἰς τον Θεόν του ουρανοῦ. Ἡ δευτέρα οὐαὶ παρήλθε· ἰδοὺ, ἡ τρίτη οὐαὶ ἔρχεται ταχέως. Καὶ ὁ ἑβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἐγένοντο μεγάλα φωνάεν εν τῷ ουρανώ, λέγουσαι· Αἱ βασιλείαι του κόσμου τούτου ἐγένοντο του Κυρίου ἡμῶν καὶ του Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τους αἰῶνας των αἰῶνων. Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, οἱ καθήμενοι ἐνώπιον του Θεοῦ ἐπὶ των θρόνων αὐτῶν, ἐπέσαν ἐπὶ τα πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τον Θεόν, λέγοντες· Σε εὐχαριστοῦμεν, Κύριε Θεέ Παντοκράτωρ, ὁ Ὦν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, διότι ἔλαβες τὴν δυνάμιν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας. Καὶ τα ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου, καὶ ὁ καιρὸς των νεκρῶν, δια να κριθῶσι, καὶ δια να δώσεις τον μισθόν εἰς τους δούλους σου τους προφήτας καὶ εἰς τους ἁγίους καὶ εἰς τους φοβουμένους τὸ ὄνομά σου, τους μικροὺς καὶ τους μεγάλους, καὶ δια να διαφθείρεις τους διαφθείροντας τὴν γῆν. Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς του Θεοῦ εν τῷ ουρανώ, καὶ ἐφάνη εν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ· καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωνάεν καὶ βρονταὶ καὶ σεισμός καὶ χάλαζα μεγάλη. Ἀποκάλυψις 11:12–19.

Οἱ δύο μάρτυρες ἀναβαίνουν στον ουρανό μέσα σε μία νεφέλη, ἡ ὁποία προφητικῶς ἀντιπροσωπεύει μία ομάδα ἀγγέλων. Ὅπως ἔχει ἤδη παρατεθεῖ στα παρόντα ἀρθρα καὶ ὅπως εὐρίσκεται στους Πίνακες του Ἀββακούμ, ἡ Ἀδελφὴ White προσδιορίζει ὅτι, ὅταν τα ἐπιμέρους μηνύματα που ἀντιπροσωπεύονται ὡς ὁ πρῶτος, ὁ δευτέρος καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος εἰσέρχονται στην προφητικὴ ἱστορία, παρουσιάζονται ὡς μεμονωμένοι ἄγγελοι, ἐνῶ τὸ μήνυμα τῆς Κραυγῆς του Μεσονυκτίου ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ πολλοὺς ἀγγέλους. Οἱ δύο μάρτυρες υψώνονται στον ουρανό καθὼς διακηρύττουν τὸ μήνυμα τῆς Κραυγῆς του Μεσονυκτίου διὰ στρατιάς ἀγγέλων· οὕτως ἀναλαμβάνονται στον ουρανό «μέσα σε μία νεφέλη».

«Πλησίον του τέλους του μηνύματος του δευτέρου ἀγγέλου, εἶδα ἕνα μεγάλο φῶς ἀπὸ τον ουρανό να λάμπει ἐπάνω στον λαό του Θεοῦ. Οἱ ἀκτίνες αὐτοῦ του φωτός φαίνονταν λαμπρές ὅπως ὁ ἥλιος. Καὶ ἀκούσα τις φωνές ἀγγέλων να κράζουν: “Ἰδοὺ, ὁ Νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε

εις συνάντησιν Αυτού!”»

«Αυτή ήταν η κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να δώσει δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Άγγελοι απεστάλησαν από τον ουρανό για να αφυπνίσουν τους αποθαρρυσμένους αγίους και να τους προετοιμάσουν για το μεγάλο έργο που βρισκόταν ενώπιόν τους. Οι πλέον προικισμένοι άνθρωποι δεν ήταν οι πρώτοι που έλαβαν αυτό το μήνυμα. Άγγελοι απεστάλησαν προς τους ταπεινούς, αφοσιωμένους, και τους ώθησαν να υψώσουν την κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!” Εκείνοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η κραυγή έσπευσαν και, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ανήγγειλαν το μήνυμα και αφύπνισαν τους αποθαρρυσμένους αδελφούς τους. Το έργο αυτό δεν στηριζόταν στη σοφία και τη μάθηση των ανθρώπων, αλλά στη δύναμη του Θεού, και οι άγιοι Του, οι οποίοι άκουσαν την κραυγή, δεν μπορούσαν να της αντισταθούν. Οι πλέον πνευματικοί έλαβαν πρώτοι αυτό το μήνυμα, και εκείνοι που προηγουμένως ηγούντο στο έργο ήταν οι τελευταίοι που το έλαβαν και συνέβαλαν ώστε να ενισχυθεί η κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!”» Early Writings, 238.

Κατά την ώρα του σεισμού, ο οποίος καταστρέφει το ένα δέκατο της πόλεως, φονεύονται επτά χιλιάδες άνθρωποι. Ο σεισμός είναι ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πόλις στην προφητεία είναι ένα βασίλειο, και οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι το ένα δέκατο του βασιλείου των δέκα βασιλέων της Αποκάλυψης 17. Οι Ηνωμένες Πολιτείες ανατρέπονται κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής και παύουν να είναι το έκτο βασίλειο της Βιβλικής προφητείας, και τότε μεταβαίνουν στον ρόλο του εξέχοντος βασιλέως των δέκα βασιλέων, του εβδόμου βασιλείου της Βιβλικής προφητείας, οι οποίοι θα συμφωνήσουν να δώσουν το βασίλειό τους στον παπισμό, ο οποίος είναι ο όγδοος και είναι εκ των επτά.

Και τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες, εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἵτινες βασιλείαν δὲν ἔλαβον ἔτι· ἀλλὰ ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς λαμβάνουσι μίαν ὥραν μετὰ τοῦ θηρίου. Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν δίδουσι εἰς τὸ θηρίον. Οὗτοι μετὰ τοῦ Ἄρνιου θὰ πολεμήσωσι, καὶ τὸ Ἄρνιον θὰ νικήσῃ αὐτούς· διότι εἶναι Κύριος κυρίων καὶ Βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ’ αὐτοῦ εἶναι κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί. Καὶ λέγει πρὸς ἐμέ· Τὰ ὕδατα, ἃ εἶδες, ὅπου κάθεται ἡ πόρνη, εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι. Καὶ τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες ἐπὶ τοῦ θηρίου, οὗτοι θὰ μισήσωσι τὴν πόρνην, καὶ θὰ κάμωσιν αὐτὴν ἔρημον καὶ γυμνὴν, καὶ θὰ φάγωσι τὰς σάρκας αὐτῆς, καὶ θὰ κατακάψωσιν αὐτὴν ἐν πυρὶ. Διότι ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ νὰ συμφωνήσωσι, καὶ νὰ δώσωσι τὴν βασιλείαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον, ἄχρις οὗ ἐκπληρωθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν εἶδες, εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Ἀποκάλυψις 17:12–18.

Οἱ δέκα βασιλεῖς τῶν Ηνωμένων Ἐθνῶν «συμφωνοῦν» νὰ «δώσουν τὴν παγκόσμια “βασιλεία” τους εἰς τὸ θηρίον». Ἔχουν «μίαν γνώμην», καθὼς «συνεβουλευθήσαν ἡμῶν με μίαν συγκατάθεσιν» στὸν Ψαλμὸν ογδοηκοστὸν τρίτον. Ὁ Αχαάβ ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν δέκα φυλῶν, ὁ ὁποῖος διέπραξε τὴν παράνομον σχέσιν τῆς πορνείας μετὰ τὴν πόρνην τῆς Τύρου στὸν Ἡσαΐαν εἴκοσι τρία. Ἡ παράνομος σχέσις τοῦ Αχαάβ καὶ τῆς Ιεζάβελ προετύπωνε τὴν παράνομον σχέσιν τοῦ Ἡρώδου καὶ τῆς Ἡρωδιάδος στὸν καιρὸν τοῦ Ἡλία, ὁ ὁποῖος παρίσταται ὡς Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ὁ Ἡρώδης ἦτο ἀντιπρόσωπος τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, ἡ ὁποία, στὸν Δανιὴλ

επτά, αποτελείται από δέκα κέρατα. Τα δέκα κέρατα προετυπώθησαν από τη βασιλεία των δέκα φυλών του Αχαάβ, και αμφότερα παρέχουν μαρτυρίες για τους δέκα βασιλείς των Ηνωμένων Εθνών. Καθώς ο Αχαάβ και ο Ηρώδης αντιπροσωπεύουν το κράτος εντός των παρανόμων σχέσεων, ο ρόλος τους ήτο να επιτελέσουν τον διωγμό των αιρετικών υπέρ της πόρνης της Τύρου, η οποία άδει τα άσματά της στο τέλος των συμβολικών εβδομήκοντα ετών.

«Βασιλείς και ἄρχοντες και κυβερνήτες ἔθεσαν ἐπάνω εἰς ἑαυτούς τὸ στίγμα τοῦ ἀντιχρίστου, καὶ παριστῶνται ὡς ὁ δράκων ὁ ὁποῖος ὑπάγει διὰ νὰ πολεμήσῃ μετὰ τῶν ἁγίων—μετὰ ἐκείνων οἵτινες τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουσι τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ.» Testimonies to Ministers, 38.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, το θηρίο της γης παύει να βασιλεύει ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, διότι μόλις έχει διαπράξει πορνεία με την Ιεζάβελ, και κατόπιν αναλαμβάνει την ηγεσία των Ηνωμένων Εθνών. Έπειτα εξαναγκάζει ολόκληρο τον κόσμο να στήσει μια παγκόσμια εικόνα του θηρίου, όπως είχαν προηγουμένως κατορθώσει με τον νόμο της Κυριακής στο έθνος τους.

Και πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν σημείων ἃ ἐδόθη αὐτῷ νὰ κάμῃ ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κάμωσιν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν πληγὴν ἐκ μαχαίρας καὶ ἔζησε. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ πνοὴν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ὥστε καὶ νὰ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ νὰ κάμῃ ὅσοι δὲν προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου νὰ θανατωθῶσι. Καὶ κάμνει πάντα, μικροὺς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ἐλευθέρους καὶ δούλους, νὰ λάβωσι χάραγμα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· καὶ νὰ μὴ δύναται οὐδεὶς νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, εἰμὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἀποκάλυψις 13:14–17.

Ο Αχαάβ, ο Ηρώδης, οι δέκα βασιλείς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και οι δέκα βασιλείς των Ηνωμένων Εθνών αντιπροσωπεύουν τον δράκοντα που εξέρχεται για να πολεμήσει εναντίον των αγίων, διότι πάντοτε ο εραστής της Ιεζάβελ είναι εκείνος που επιτελεί τον διωγμό εκείνων τους οποίους η Ιεζάβελ χαρακτηρίζει ως αιρετικούς.

«Ἔτσι, ἐνῶ ὁ δράκων, πρωτίστως, ἀντιπροσωπεύει τὸν Σατανά, εἶναι, σε δευτερεύουσα ἐννοία, σύμβολο τῆς παγανιστικῆς Ρώμης». Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχῃ, 439.

Κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής υπάρχουν «επτά χιλιάδες» ἄνδρες που «φονεύονται». Στο Δανιήλ ἑνδεκα και εδάφιο σαράντα ἓνα, «πολλοὶ καταβάλλονται». Εκείνοι που καταβάλλονται ὅταν φθάνει ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς εἶναι Λαοδικεῖς Ἀντιβεντιστές τῆς Εβδόμης Ἡμέρας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν προετοιμασθεῖ για τὴν κρίση. Ὁ ἀριθμὸς «επτά χιλιάδες» ἀντιπροσωπεύει τὸ ὑπόλοιπο τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἡλία, κατὰ τὴν κρίση τοῦ ὄρους Κάρμηλος, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν κρίση τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς, ὅτι υπήρχαν «επτά χιλιάδες ἐν τῷ Ἰσραὴλ» οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν κάμψαι γόνυ στὸν Βάαλ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σχολιάζει ἐπ' αὐτοῦ.

Λέγω λοιπόν: Μήπως ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τὸν λαὸ Του; Μὴ γένοιτο. Διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἰσραηλίτης, ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, ἀπὸ τὴ φυλὴ Βενιαμίν. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπέρριψε τὸν λαὸ Του, τὸν ὁποῖον προεγνώρισε. Ἡ δὲν γνωρίζετε τι λέγει ἡ Γραφή περὶ τοῦ Ἡλία; πὼς μεσιτεύει

προς τον Θεό εναντίον του Ισραήλ, λέγοντας: Κύριε, εφόνευσαν τους προφήτες Σου και κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά Σου· και εγώ έμεινα μόνος, και ζητούν τη ζωή μου. Αλλά τι λέγει προς αυτόν η απόκριση του Θεού; Εφύλαξα για τον εαυτό Μου επτά χιλιάδες άνδρες, οι οποίοι δεν έκλιναν γόνυ στην εικόνα του Βάαλ. Έτσι λοιπόν και κατά τον παρόντα καιρό υπάρχει υπόλειμμα κατά εκλογή χάριτος. Ρωμαίους 11:1–5.

Οι λέξεις «επτά χιλιάδες» αντιπροσωπεύουν ένα υπόλοιπο του λαού του Θεού, αλλά πρέπει να ληφθεί υπόψη το πλαίσιο μέσα στο οποίο ταυτοποιούνται συμβολικά. Οι άνδρες που καταβάλλονται κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής είναι το υπόλοιπο των απίστων Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, οι οποίοι εκεί και τότε αιχμαλωτίζονται από τη σύγχρονη πνευματική Βαβυλώνα. Στην προφητική ιστορία του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ, όταν η Βαβυλώνα ερήμωσε την Ιερουσαλήμ για δεύτερη από τις τρεις φορές, υπήρχε ένα υπόλοιπο «επτά χιλιάδων» «δυνατών» ανδρών «της γης», που οδηγήθηκαν σε αιχμαλωσία.

Και μετέφερε τον Ιωαχίν στη Βαβυλώνα, και τη μητέρα του βασιλιά, και τις γυναίκες του βασιλιά, και τους αυλικούς του, και τους ισχυρούς της γης· αυτούς μετέφερε αιχμαλώτους από την Ιερουσαλήμ στη Βαβυλώνα. Και πάντας τους άνδρας της δυνάμεως, επτά χιλιάδες, και τεχνίτες και σιδηρουργούς, χίλιους, όλους όσους ήσαν ισχυροί και επιτήδειοι για πόλεμο, αυτούς ο βασιλιάς της Βαβυλώνας έφερε αιχμαλώτους στη Βαβυλώνα. Και ο βασιλιάς της Βαβυλώνας κατέστησε τον Ματθανία, τον αδελφό του πατέρα του, βασιλιά αντ' αυτού, και μετέβαλε το όνομά του σε Σεδεκία. Δ' Βασιλειών 24:15–17.

Μόλις οι δυνατοί άνδρες της Ιερουσαλήμ καταβληθούν κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής, «ή ουαί ή τρίτη έρχεται ταχέως. Και ό έβδομος άγγελος έσάλπισεν». Η τρίτη ουαί είναι η έβδομη σάλπιγγα, την οποία σαλπίζει ο έβδομος άγγελος. Κατά την «ώρα» του «σεισμού» του νόμου της Κυριακής—το Ισλάμ πλήττει!

Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του Ισλάμ κατά το πρώτο και το δεύτερο ουαί ήταν το ιστορικό γεγονός ότι ο τρόπος του πολέμου τους διέφερε από τις συνήθειες τακτικές πολέμου που εφαρμόζονταν στην ιστορία κατά την οποία εκπλήρωσαν τον προφητικό τους ρόλο. Ο τρόπος του πολέμου τους ήταν να πλήττουν αιφνιδίως και απροσδοκήτως. Η λέξη «assassin» προέρχεται από τις πρακτικές των ισλαμιστών πολεμιστών εκείνης της περιόδου της ιστορίας. Οι επιθέσεις τους ήσαν όπως εκείνες των Ιαπώνων Καμικάζε του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Οι ισλαμιστές πολεμιστές ανέμεναν να πεθάνουν όταν δολοφονούσαν τον στόχο τους. Γι' αυτόν τον λόγο, συνήθως πρακτική των πολεμιστών ήταν να προετοιμάζονται για τον θάνατο με το να περιπίπτουν σε μέθη από χασίς πριν από την επίθεσή τους, ώστε να καταπραΰνουν τον φόβο του θανάτου. Όταν έπλητταν τα θύματά τους, αυτό γινόταν αιφνιδίως και απροσδοκήτως, και η εξάρτησή τους από το χασίς για την επιθυμητή διανοητική κατάσταση, σε συνδυασμό με τη μυστική επίθεση, διαμόρφωσε την ετυμολογική βάση της λέξεως «assassin», λόγω της συνδέσεώς της με τη λέξη hashish.

Η τρίτη ουαί και ή έβδομη σάλπιγγ «έρχεται ταχέως».

Ομοίως, στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο αγγελιοφόρος της διαθήκης ήλθε «αιφνιδίως» εις τον ναόν Του. Η αδελφή White όρισε την «αιφνιδιότητα» της αφίξεως του αγγελιοφόρου της διαθήκης ως

δηλωτική του ότι η έλευσή Του ήταν «απροσδόκητη». Επομένως, και οι τέσσερις «ελεύσεις» που εκπληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν απροσδόκητες και αιφνίδιες.

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα άγια των αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, η οποία τίθεται ενώπιόν μας στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των Ημερών, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, αποτελούν περιγραφές του αυτού γεγονότος· και τούτο παριστάνεται επίσης με την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Κατά Ματθαίον 25.» Η Μεγάλη Διαμάχη, σ. 426.

Η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβάνεται κατά γράμμα· έτσι, και οι τέσσερις «ελεύσεις» που εκπληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844 πρόκειται να εκπληρωθούν και πάλι κατά γράμμα κατά τον σεισμό που είναι ο νόμος της Κυριακής. Σχολιάζοντας την παραβολή των παρθένων, η Αδελφή White προσθέτει στη μαρτυρία που προσδιορίζει την αιφνιδιότητα και το απροσδόκητο τα οποία συμβολίζονται στον σεισμό του νόμου της Κυριακής, ο οποίος αποτελεί την τέλεια εκπλήρωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

«Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται σε ώρα κρίσεως. Όταν η ένθερμη φωνή ανήγγειλε κατά τα μεσάνυχτα: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις συνάντησιν αυτού”, οι κοιμώμενες παρθένοι εξυπνήσαν από τον ύπνο τους, και φάνηκε ποιοι είχαν προβεί σε προετοιμασία για το γεγονός. Και οι δύο ομάδες αιφνιδιάσθηκαν, αλλά η μία ήταν προετοιμασμένη για την έκτακτη ανάγκη, ενώ η άλλη βρέθηκε απροετοίμαστη. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται από τις περιστάσεις. Οι έκτακτες ανάγκες φέρνουν στην επιφάνεια το αληθινό μέταλλο του χαρακτήρα. Κάποια αιφνίδια και απροσδόκητη συμφορά, πένθος ή κρίση, κάποια αναπάντεχη ασθένεια ή οδύνη, κάτι που φέρνει την ψυχή πρόσωπο προς πρόσωπο με τον θάνατο, θα φανερώσει την αληθινή εσωτερική φύση του χαρακτήρα. Θα καταστεί φανερό αν υπάρχει ή όχι κάποια πραγματική πίστη στις υποσχέσεις του λόγου του Θεού. Θα καταστεί φανερό αν η ψυχή στηρίζεται ή όχι από τη χάρη, αν υπάρχει έλαιο στο αγγείο μαζί με τη λυχνία.»

«Περίοδοι δοκιμασίας έρχονται σε όλους. Πώς συμπεριφερόμαστε κάτω από τη δοκιμή και τη δοκιμασία του Θεού; Σβήνουν οι λαμπάδες μας; ή εξακολουθούμε να τις διατηρούμε αναμμένες; Είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε έκτακτη ανάγκη μέσω της σύνδεσής μας με Εκείνον που είναι πλήρης χάριτος και αληθείας; Οι πέντε φρόνιμες παρθένες δεν μπορούσαν να μεταδώσουν τον χαρακτήρα τους στις πέντε μωρές παρθένες. Ο χαρακτήρας πρέπει να διαμορφωθεί από εμάς ως άτομα.» Review and Herald, 17 Οκτωβρίου 1895.

Κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες παύουν να είναι η έκτη βασιλεία της Βιβλικής προφητείας. Το υπόλοιπο των επτά χιλιάδων Λαοδικέων Αντβεντιστών, οι οποίοι δεν έχουν προετοιμασθεί για την κρίση, θα εκδηλώσει χαρακτήρα προετοιμασμένο για το χάραγμα του θηρίου. Τότε το Ισλάμ καταφθάνει αιφνιδίως και απροσδοκήτως, διότι «η ουαί η τρίτη έρχεται ταχέως», καθώς «ο έβδομος άγγελος» σαλπίζει!

Οι τέσσερις «παρουσίες» που εκπληρώθηκαν όλες στις 22 Οκτωβρίου 1844 επαναλαμβάνονται κατόπιν. Η πρώτη παρουσία προσδιόρισε την έναρξη της κρίσεως, σε εκπλήρωση του Δανιήλ κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατέσσερα. Επιβεβαίωσε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, ο οποίος

ανήγγειλε ότι η «ώρα» της κρίσεώς Του ήλθε. Εκείνη η εκπλήρωση προτυπώνει την «ώρα» του σεισμού, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής, και είναι η «ώρα» κατά την οποία το Ισλάμ επιφέρει «την κρίση Του» επί των Ηνωμένων Πολιτειών εξαιτίας της θεσπίσεως νόμου της Κυριακής.

Ο αγγελιαφόρος της διαθήκης, στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, ήλθε αιφνιδίως στον ναό τον οποίο είχε ανεγείρει σε σαράντα έξι έτη, από το 1798 έως το 1844, για να εισέλθει σε διαθήκη με τους «Λευίτες» της Μιλλεριτικής ιστορίας. Κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής, ο αγγελιαφόρος της διαθήκης έρχεται αιφνιδίως για να εισέλθει στον ναό των αναστημένων νεκρών ξηρών οστών, για να εισέλθει σε διαθήκη με τους «Λευίτες» της ιστορίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Κατά τον σεισμό του νόμου της Κυριακής, ο Υιός του ανθρώπου έρχεται προς τον Πατέρα για να λάβει βασιλεία, σε εκπλήρωση του εδαφίου δεκατρία του εβδόμου κεφαλαίου του Δανιήλ, όπως έπραξε στις 22 Οκτωβρίου 1844· διότι κατά την «ώρα» του σεισμού ακούγονται «φωνές εν τω ουρανώ», οι οποίες διακηρύττουν ότι «αι βασιλείαι του κόσμου εγένοντο βασιλείαι του Κυρίου ημών και του Χριστού αυτού, και θέλει βασιλεύσει εις τους αιώνας των αιώνων. Και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, οι ενώπιον του Θεού καθήμενοι επί των θρόνων αυτών, έπεσαν επί τα πρόσωπα αυτών και προσεκύνησαν τω Θεώ, λέγοντες· Ευχαριστούμέν σοι, Κύριε Θεέ Παντοκράτωρ, ο ων και ο ην και ο ερχόμενος· διότι έλαβες την δύναμίν σου την μεγάλην και εβασίλευσας.»

Την ώρα του σεισμού, όταν ήλθε η κρίσις Αυτού, και οι δύο μάρτυρες, οι οποίοι είχαν προηγουμένως αναστηθεί από την οδό όπου είχαν φονευθεί, εγείρονται. Τότε, ως ισχυρόν στράτευμα, αναλαμβάνονται στον ουρανό, ενώ το υπόλοιπον των επτά χιλιάδων Λαοδικέων Αντβεντιστών καταβάλλεται. Το φρόνιμον σίτος έχει εκεί και τότε διαχωρισθεί από τα μωρά ζιζάνια. Κατόπιν ο Χριστός λαμβάνει την βασιλείαν Αυτού και η εβδόμη σάλπιγξ ηχεί, η οποία είναι επίσης το τρίτον ουαί, το οποίον έρχεται αιφνιδίως και απροσδοκήτως, και τότε «τα έθνη» «ωργίσθησαν, και ήλθεν η οργή σου».

Ο εξοργισμός των εθνών είναι ο προφητικός ρόλος του Ισλάμ, και αρχίζει κατά την ώρα του σεισμού και συνεχίζεται μέχρι το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας και τις επτά τελευταίες πληγές, οι οποίες παρουσιάζονται με τα λόγια: «ήλθεν η οργή σου». Ανάμεσα στον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες και το κλείσιμο της δοκιμασίας, όπου η οργή του Θεού εκδηλώνεται στις επτά τελευταίες πληγές — το τρίτο αλίμονο, σύμβολο του Ισλάμ· η έβδομη σάλπιγγα, σύμβολο του Ισλάμ· και ο εξοργισμός των εθνών, σύμβολο του Ισλάμ — παρέχονται τρεις συμβολικοί μάρτυρες ότι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι εκπλήρωση της άφιξης του Ισλάμ κατά τον νόμο της Κυριακής.

Όπως και με το Μιλλεριτικό κίνημα στην αρχή, το μήνυμα της Μεσονυκτίας Κραυγής ήταν μια διόρθωση μιας αποτυχημένης πρόβλεψης. Στη Μιλλεριτική ιστορία επρόκειτο για αποτυχία του γεγονότος που είχε προβλεφθεί να λάβει χώρα. Στη Μιλλεριτική ιστορία, στην αρχή, οι Φιλαδελφείς παρουσίασαν την αποτυχημένη τους πρόβλεψη, επειδή ο Θεός κράτησε το χέρι Του επάνω σε ένα λάθος στο διάγραμμα του 1843.

Στο κίνημα της Λαοδίκειας στο τέλος του Future for America, ο Θεός ουδέποτε κράτησε το χέρι Του επάνω από το σφάλμα. Ήταν ανθρώπινα χέρια που κάλυψαν την αλήθεια ότι ο χρόνος δεν επρόκειτο πλέον να χρησιμοποιείται στην προφητική εφαρμογή. Τα ανθρώπινα χέρια αντιπροσωπεύουν ανθρώπινα έργα.

Στην τελική κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το σφάλμα της εφαρμογής χρόνου ήταν αμαρτία, διότι η εφαρμογή του προφητικού χρόνου δεν έπρεπε πλέον να χρησιμοποιείται. Η αμαρτωλή εφαρμογή χρόνου προτυπώθηκε από τον Μωυσή, όταν παρέβλεψε την εντολή του Θεού να περιτομήσει τον υιό του, και προτυπώθηκε από τον Ουζζά, όταν παρέβλεψε την εντολή του Θεού ότι μόνον οι ιερείς μπορούσαν να αγγίζουν την κιβωτό. Δεν ήταν θέλημα του Κυρίου να πραγματοποιηθεί από τον λαό του Θεού καμία από εκείνες τις αμαρτωλές πράξεις ή παραλείψεις. Η αμαρτία έχει μόνο έναν ορισμό, και αυτός είναι η παράβαση του νόμου. Ο Μωυσής παρέβη τον νόμο της περιτομής του Θεού, ο Ουζζάς παρέβη τον νόμο του αγιαστηρίου του Θεού, και αυτό το κίνημα παρέβη τον προφητικό νόμο του Θεού. Ο αρχαίος Ισραήλ κατεστάθη θεματοφύλακας του νόμου του Θεού, και το Κίνημα της Έλευσης, στην αρχή και στο τέλος του, κατεστάθη επίσης θεματοφύλακας των προφητικών αληθειών του Θεού.

Μέσα στη θλίψη της, η Σεπφώρα αμέσως επιτέλεσε η ίδια την πράξη της περιτομής του γιου τους, εκπροσωπώντας έτσι τη μετάνοια την οποία όσοι συμμετείχαν σε αυτό το κίνημα όφειλαν να εκδηλώσουν αμέσως για την αμαρτωλή αδράνεια του ότι επέτρεψαν να συσχετισθεί η εφαρμογή χρόνου με το μήνυμα. Ο Δαβίδ ομοίως εκδηλώνει βαθιά μετάνοια για την πράξη του Οζά. Το να υποστηρίζει το κίνημα ότι η εφαρμογή χρόνου στην πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020 ήταν κατά κάποιον τρόπο ορθή, ότι κάπως ήταν το θέλημα του Θεού, ισοδυναμεί με το να υποστηρίζει ότι ο Μωυσής και η Σεπφώρα δεν χρειάζονταν πραγματικά να τηρήσουν τις ρητές εντολές του Θεού, και ότι ο Θεός δεν ενδιαφερόταν πραγματικά για το αν ο Οζά άγγιξε την κιβωτό. Η 18η Ιουλίου 2020 ήταν μια ψευδής πρόβλεψη, και το στοιχείο που ήταν ψευδές ήταν το στοιχείο του χρόνου.

Αυτές οι αλήθειες θα εξεταστούν περαιτέρω στο επόμενο άρθρο.

«Ο Κύριος μου έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να προχωρήσει και να κηρυχθεί στα διεσκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, και ότι δεν πρέπει να εξαρτηθεί από χρονικούς προσδιορισμούς· διότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει πλέον ποτέ δοκιμασία. Είδα ότι μερικοί αποκτούσαν έναν ψευδή ενθουσιασμό, ο οποίος προερχόταν από το κήρυγμα περί χρόνου· ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ήταν ισχυρότερο απ' όσο μπορεί να είναι ο χρόνος. Είδα ότι το μήνυμα αυτό μπορεί να σταθεί πάνω στο ίδιο του το θεμέλιο, και ότι δεν έχει ανάγκη από χρόνο για να ενισχυθεί, και ότι θα προχωρήσει με μεγάλη δύναμη, και θα επιτελέσει το έργο του, και θα συντηρηθεί εν δικαιοσύνη.» Experience and Views, 48.